

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: 78 PŽ-4726/2022-6

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac Mladen Šimundić, u pravnoj stvari tužitelja ROVINJSKA MOČVARA j.d.o.o., Split, Katalinićev prilaz 8, OIB 50124659261, kojeg zastupa punomoćnik Mijo Jeličić, odvjetnik iz Splita, protiv prvotuženika ADRIJSKA GRUPA d.d., Rovinj, Obala V. Nazora 1, OIB 82023167977 (ranije ADRIA RESORTS d.o.o., Rovinj, Obala V. Nazora 1, OIB 16582230172), kojeg zastupa punomoćnik Dino Miljak, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Matelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, drugotuženika Neva Kerum d.o.o. u stečaju, Split, Zrinsko-Frankopanska 68, OIB 64309962487, kojeg zastupa stečajni upravitelj Tihana Majić, trećetuženika KERUM d.o.o. u stečaju, Split, Zrinsko-Frankopanska 68, OIB 66124057408, kojeg zastupa stečajni upravitelj Natalija Mladineo, a ovaj po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita, četvrtotuženika ŽELJKO KERUM iz Splita, Mostarska 83, OIB 09230665171, kojeg zastupa punomoćnik Damir Gruić, odvjetnik iz Splita, petotuženika ADRIATIC d.d. u stečaju Split, Obala kneza Branimira 8, OIB 31076464103, zastupan po stečajnom upravitelju Anti Gabelici iz Splita, radi utvrđenja ništetnosti ugovora, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-476/2018-42 od 15. studenog 2021., 6. srpnja 2023.

riješio je

I. Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-476/2018-42 od 15. studenog 2021. u pobijanim točkama I. i II. izreke, te u dijelu pobijane točke III. izreke, kojom je naloženo tužitelju platiti tuženicima trošak parničnog postupka i to:

- ADRIJSKA GRUPA d.d. iznos od 250.625,00 kn / 33.263,65 EUR,
- tuženiku Neva Kerum d.o.o. u stečaju iznos od 125.000,00 kn / 16.590,35 EUR,
- tuženicima Kerum d.o.o. u stečaju i Željko Kerum iznos od 275.687,50 kn / 36.590,02 EUR.

II. Preinačuje se rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-476/2018-42 od 15. studenog 2021. u dijelu točke III. njegove izreke i rješava:

Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika ADRIS GRUPA d.d. za naknadu troškova parničnog postupka u daljem iznosu od 124.375,00 kn / 16.507.40 EUR.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Kerum d.o.o. u stečaju i Željka Keruma za naknadu troškova parničnog postupka u daljem iznosu od 136.812,50 kn / 18.158.14 EUR.

III. Odbija se kao neosnovan tužiteljev zahtjev za naknadu troškova žalbe.

Obrazloženje

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-476/2018-42 od 15. studenog 2021. djelomično je odbačena tužba kojom se traži utvrđenje ništetnosti Sporazuma o osiguranju novčane tražbine, brisanju založnog prava upisanog temeljem tog sporazuma i nalog Općinskom sudu da postupi po presudi (točka I. izreke), utvrđeno je djelomično povlačenje tužbe (točka II. izreke), te je naloženo tužitelju da prvotuženiku naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 375.000,00 kn, drugotuženiku u iznosu od 125.000,00 kn, te trećetuženiku i četvrtetuženiku iznos od 412.500,00 kn. U bitnome, prvostupanjski sud navodi da je tužitelj preinačio tužbu promjenom istovjetnosti postojećeg tužbenog zahtjeva i isticanjem drugih zahtjeva uz postojeći, a kojoj preinaci tužbe su se tuženici ovog postupka protivili to istu preinaku sud pozivom na odredbu čl. 190. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP) nije dopustio raspravnim rješenjem s ročišta od 8. listopada 2021., ocjenjujući da ista nije svrsishodna za konačno rješavanje odnosa među strankama. U odnosu na postojanje pravnog interesa tužitelja, ukazuje da pravni interes postoji kada usvajanje spornog akta donosi tužitelju pravnu ili činjeničnu korist koja se odnosi osobno na njega, a ta korist treba biti stvarna i postojeća ili barem mora postojati očita mogućnosti ili prilika za ostvarenje te koristi. Pri tome navodi i da takav stav izražen u presudi Europskog suda (treće vijeće) od 23. studenog 2017. – Bionorica SE (C-596/15 P), Diapharm GmbH&Co. KG (C-597/15 P) protiv Europske komisije. Prema mišljenju prvostupanjskog suda, ne može se zaključiti da bi se pravne posljedice eventualnog tužiteljevog uspjeha u parnici radi utvrđenja ništetnosti ugovora mogle odraziti na tužiteljevu pravnu situaciju u stečajnom postupku nad petotuženikom u pogledu njegove pravne ili činjenične koristi u tom postupku, budući da bi tužitelj i dalje ostao vjerovnik drugog višeg isplatnog reda, odnosno pravni položaj tužitelja u tom postupku ne ovisi od uspjeha u ovom postupku. U odnosu na dio zahtjeva koji se odnosi na brisanje založnog prava, prvostupanjski sud ukazuje da je isto već brisano, jer je nekretnina prodana u stečajnom postupku.

2. Protiv tog rješenja žalbu je podnio tužitelj, zbog bitnih povreda odredaba postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi navodi da je sud pogrešno primijenio odredbu čl. 190. ZPP-a u odnosu na preinaku tužbe, te je navedenu preinaku trebao dopustiti jer je tužba preinačena prije zaključenja

prethodnog postupka. U odnosu na odbacivanje tužbe smatra da prvostupanjski sud nije mogao svoju odluku zasnovati na pitanju visine tražbine tužitelja, te da nije valjano obrazložio razloge zbog kojih smatra da tako malena tražbina tužitelja neće biti namirena. Navodi kako prema odredbi čl. 187. st. 1. ZPP-a tužitelj u tužbi može tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave, te da se takva tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave, o čemu sud nije vodio računa. U nastavku žalbe poziva se na odredbu čl. 202. Stečajnog zakona o pravu na pobijanje pravnih radnji dužnika, te smatra da zakonsko ovlaštenje za podnošenje tužbe za utvrđenje oslobađa tužitelja dužnosti da dokazuje svoj konkretni pravni interes. U odnosu na odluku o troškovima smatra kako je sud iste pogrešno odredio, jer osim odgovora na tužbu druge radnje nisu bile potrebne za vođenje postupka i predstavljaju ponavljanje navoda iz odgovora. Predlaže preinačiti odluku na način da sud usvoji tužbeni zahtjev, odnosno istu ukinuti i predmet vratiti na ponovno suđenje.

3. U odgovoru na žalbu tuženik ADRIS GRUPA d.d. ističe da prvostupanjski sud u ovoj pravnoj stvari nije dopustio preinaku tužbe ocjenjujući da ista nije svrsishodna za konačno rješavanje odnosa među strankama, što tuženik smatra pravilnim. Nadalje, navodi da za dopuštenost tužbe tužitelj mora iznijeti tvrdnju da traži pravnu zaštitu jer je njegovo subjektivno pravo povrijeđeno ili ugroženo te dokazati da će kad i ako njegov zahtjev biti prihvaćen, to za njega predstavljati ostvarenje nekog prava i/ili pravne koristi koju inače ne bi mogao ostvariti, što u ovom predmetu tužitelj nije učinio. Ukazuje da tužitelj tijekom postupka uopće ne obrazlaže niti dokazuje postojanje svog pravnog interesa, iako je takvo što dužan dokazati, jer se u ovom slučaju ne pretpostavlja postojanje pravnog interesa tužitelja, već tužitelj mora svoj konkretni pravni interes dokazati u početku parnice, sve sukladno odredbi čl. 187. ZPP-a. Osim toga, smatra neosnovanim i pozivanje tužitelja na odredbu čl. 202. Stečajnog zakona, jer u spisu ne postoji bilo kakav navod tužitelja, argumentacija niti dokazi u smislu pobijanja po osnovi namjernog oštećenja po Stečajnom zakonu. Predlaže odbiti žalbu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

4. Žalba je djelomično osnovana.

5. Pobijano rješenje ispitano je na temelju odredbi čl. 365. st. 2. i čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22; dalje: ZPP), pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13 i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

6. Suprotno navodima žalitelja, prvostupanjski sud nije počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka kada je odbio proširenje tužbe. Naime, odredbe čl. 190. st. 1. i 2. ZPP-a, na koje se u žalbi poziva tužitelj, predstavljaju vremenske okvire u kojima se tužba može preinačiti – najkasnije na pripremnom ročištu, te, iznimno, do zaključenja glavne rasprave. Nasuprot tome, odredba čl. 190. st. 3.

ZPP-a preinaku tužbe vezuje za pristanak tuženika, ako je tuženik već primio raniju tužbu. U ovom konkretnom slučaju, tuženici ne samo da su primili tužbu, već su se na istu i očitovali, te su, nakon primitka preinačenog zahtjeva, izjavili svoje protivljenje preinaci. Prema mišljenju prvostupanjskog suda, dopuštanje preinake usprkos protivljenju tuženika ne bi bilo svrsishodno za konačno rješenje odnosa među strankama, a s takvim mišljenjem slaže se i ovaj sud.

7. U odnosu na tužiteljeve navode koji se odnose na mogućnosti pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika prema čl. 202. Stečajnog zakona, ovaj sud za početak ukazuje da se žalitelj poziva na pogrešan zakon. Naime, tužitelj je ovu tužbu podnio kao vjerovniku stečajnom postupku nad društvom ADRIATIC d.d. u stečaju, koji je pokrenut temeljem rješenja Trgovačkog suda u Splitu od dana 8. svibnja 2015. pod poslovnim brojem St-168/14. Slijedom navedenog, na eventualno pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika ne može se primijeniti odredba Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 71/15, 104/17 i 36/22, dalje: SZ), koji pravila pobijanja regulira odredbama čl. 198.-215., već odredbe o pobijanju pravnih radnji iz čl. 127.-144. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12, 133/12 i 45/13, dalje: SZ/96).

8. Vezano za pitanje mogućnosti pobijanja pravnih radnji, valja ukazati da tuženik ADRIS GRUPA d.d. u odgovoru na žalbu pravilno ukazuje da tužitelj, tijekom postupka, nije navodio niti ukazivao da bi se ovaj predmet vodio radi pobijanja pravnih radnji u smislu odredbi Stečajnog zakona.

9. Ovaj sud dodatno ukazuje kako se tužba radi pobijanja pravnih radnji može podnijeti u roku od dvije godine od dana otvaranja stečajnog postupka (čl. 141. st. 2. SZ/96), a tužba u ovom predmetu podnesena je više od tri godine nakon otvaranja stečajnog postupka (8. svibnja 2015.). Dakle, čak i da je tužitelj ovom tužbom namjeravao pobijati pravne radnje stečajnog dužnika, tužba je podnesena nakon isteka prekluzivnog roka, pa bi i to bio razlog za njeno odbacivanje. No, s obzirom na to da tužitelj nije tako postavio tužbeni zahtjev niti namjera pobijanja pravnih radnji proizlazi iz činjeničnih navoda tužbe, taj je žalbeni navod i činjenično neosnovan.

10. Prema odredbi čl. 187. st. 2. ZPP-a, tužba radi utvrđenja može se podići kada je to posebnim propisom predviđeno te kada tužitelj ima pravni interes za podizanje takve tužbe.

11. Prvostupanjski sud pravilno ukazuje da se pravne posljedice eventualnog tužiteljevog uspjeha u parnici radi utvrđenja ništetnosti ugovora ne bi mogle odraziti na tužiteljevu pravnu situaciju u stečajnom postupku nad petotuženikom. Ovo iz razloga što bi tužitelj i dalje ostao vjerovnik drugog višeg isplatnog reda, odnosno pravni položaj tužitelja u tom postupku ne bi ovisio od uspjeha u ovom postupku.

12. Slijedom navedenog, prvostupanjski je sud pravilno odbacio tužbu kao u točki I. izreke rješenja, iz razloga nedostatka pravnog interesa tužitelja.

13. U odnosu na točku II. izreke (djelomično povlačenje tužbe), tužitelj ne navodi razloge zbog kojih pobija prvostupanjsko rješenje, a ovaj sud nije utvrdio da bi

prvostupanjski sud počinio bitnu povredu postupka na koju pazi po služenoj dužnosti. Stoga je i žalba protiv točke II. izreke neosnovana.

14. Stoga je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. u vezi s čl. 381. ZPP-a riješeno kao u izreci, u odnosu na točke I. i II. izreke rješenja.

15. No, u odluci o troškovima postupka prvostupanjski sud djelomično pravilno ukazuje na to da je prvostupanjski sud, osim troška odgovora na tužbu i pristupa na pripremno ročište, pogrešno primijenio materijalno pravo u odnosu na ostale troškova.

16. Naime, podnesci tuženika koji se odnose na odgovor na preinaku tužbe ne predstavljaju neki od taksativno navedenih podnesaka iz tbr. 8. t. 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 23/22 i 126/22, dalje: Tarifa), za koje tuženicima pripada naknada troškova u punom obujmu.

17. Međutim, radi se o podnescima koji su bili potrebni za vođenje postupka (čl. 155. st. 1. ZPP-a), jer se istima tuženici protive preinaci tužbe. Slijedom navedenog, za te podneske tuženicima ADRIS GRUPA d.d., Neva Kerum d.o.o. u stečaju, Kerum d.o.o. u stečaju i Željko Kerum pripada nagrada u iznosu od 500,00 kn, što se PDV-om iznosi 750,00 kn / 99,54 EUR po fiksnom tečaju konverzije.

18. Slijedom navedenog, odluka o troškovima postupka je djelomično preinačena u odnosu na tuženike ADRIS GRUPA d.d., Kerum d.o.o. u stečaju i Željko Kerum.

19. Tuženiku ADRIS GRUPA d.d. kao trošak parničnog postupka pripada trošak sastava odgovora na tužbu od 7. veljače 2020. (TBR 8. toč. 1. OT-a) u iznosu od 100.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 25.000,00 kn, trošak sastava podneska od 22. travnja 2021. (TBR 8. toč. 3. OT-a) u iznosu od 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 125,00 kn, trošak pristupa na ročište od 8. listopada 2021. (TBR 9. toč. 1. OT-a) u iznosu od 100.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 25.000,00 kn odnosno ukupno 250.625,00 kn/ 33.263.65 EUR po fiksnom tečaju konverzije, dok je tuženik odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova postupka u iznosu od 124.375,00 kn/ 16.507.40 EUR po fiksnom tečaju konverzije.

20. Tuženicima Kerum d.o.o. u stečaju i Željko Kerum pripada trošak sastava odgovora na tužbu od 21. veljače 2020. (TBR 8. toč. 1. OT-a) u iznosu od 100.000,00 kn, trošak sastava podneska od 3. svibnja 2021. (TBR 8. toč. 1. OT-a) u iznosu od 500,00 kn, te trošak za zastupanje na ročištu od 8. listopada 2021. (TBR 9. toč. 1. OT-a) u iznosu od 100.000,00 kn, odnosno ukupno 200.500,00 kn, te na ime zastupanja više osoba (TBR 36) s povećanjem od 10% u iznosu od 20.050,00 kn, što sve treba uvećati za pripadajući iznos PDV-a od 25% u iznosu od 55.137 kn, odnosno ukupno 275.687,5 kn/ 36.590.02 EUR po fiksnom tečaju konverzije, dok su tuženici odbijeni sa zahtjevom za naknadu troškova u iznosu od 136.812,50 kn/ 18158.14 EUR po fiksnom tečaju konverzije.

Poslovni broj: 78 PŽ-4726/2022-6

6

21. S obzirom na to da je žalitelj uspio sa žalbom samo djelomično, i to u odnosu na sporedni zahtjev (trošak postupka), istome nije dosuđen trošak žalbe.

Zagreb, 6. srpnja 2023.

Sudac
Mladen Šimundić

Dokument je elektronički potpisan:
Mladen Šimundić

Vrijeme potpisivanja:
18-08-2023
11:07:21

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.407=RO/C115641544852203937333439333936353139
OU=Signature
S=Šimundić
G=Mladen
CN=Mladen Šimundić